

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.º
BARCELONA.

PERIÒDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPANYA, 8 rals.
CUBA Y PUERTO RICO, 10.
ESTRANGER, 15.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA QUARESMA.

Porta 'l nom de dona, per xó es tan inconstant.
No hi ha dos anys seguits que 's presenti al mateix dia; es coqueta á pesar de ser tant vella y tant aixuta.

¿Qui es lo seu pare? No se sab.
Bè han disputat y disputat los doctors de l'Església per averiguarho, y s' han quedat ab las ganas, y 'ns han deixat en l' ayre.

Alguns suposan que 'l primers cristians ván establir-la per commemorar los quaranta dias que Jesucrist va estarse al desert fent oració y dejunant.

Altres 'ns pintan á alguns apòstols com á protectors y mirant per casa.—Sant Pere era pescador diuhem: per xó va cuidar-se sobre tot de que no faltés feyna á la gent que tiran l' art, á lo menos una temporada á l' any, y d' aquí va neixre la quaresma. Si en lloch de pescador hagués sigut carnicer, no 'm menjaríam pocas de costellats!...

Jo no faig cas d' aquests ditxos; y unicament dech fer constar que la quaresma es molt antiga.

Aquí á Catalunya mateix se pert en la nit dels temps la costum que tenen alguns de representarla ab una dona feta de paper ó de cartró de set pèus, símbol de las set senmanas que té la quaresma.

Ordinariament se arranca un peu á cada senmana que passa y aixís se porta 'l compte corrent de las senmanas que la quaresma dura. Los nostres avis, en certa manera, van anticiparse al calendari-americà que adorna avuy totas las casas.

Fora de Catalunya la quaresma es també molt y molt antiga, de manera que no se sab la fetxa del seu batisme.

Quan era jove, es á dir, en los primers anys, era sumament rigorosa. No permetia que la gent menjés sino una vegada al dia y encara pá no més y un xich de verdura.

Al sigle XVII va haberhi un mestre que havent llegit lo formulari de lo que en temps de quaresma feyan los cristians del sigle V, va voler fer com ells al peu de la lletra. Avans de comensar lo dejuni va pesarse: per Pascua va tornarhi, y havia perdut nou lliuras.

En los primers temps de l' església podian ferse aquests dijunis, perque 'ls cristians dejunavan també tot lo que podian de treballar. Avuy s' ha de suar la cansalada, y es just que qui treballa menji.

Y are que parlo de quaresma antiga: vaig á transcriure un ditxo contingut en los proverbis de un escriptor francès del temps de la picò.

Diu aixís:

«L' eau gaste moult le vin; une charrette le chemin; la quaresme le corps humain.»

Aquest escriptor sabia hont tenia no diré la mà dreta; pero sí la tripa.

Més datos històrics:

Hi hagué un temps en que durant la quaresma estavan prohibits los casaments, los banys, la cassa, los espectacles y jochs y fins los plets y disputas.

La justicia dejunava y 'ls Tribunals feyan festa.

Al amparo de la religió y segurs de sortirne ab l' esquena sancera 'ls lladres feyan de las sévas. La religió va haver de transijir y la justicia va trencá 'l dejuni.

Lo mateix succehia ab los casaments. Donava la casualitat de que las criaturas dels matrimonis contrèts pochos dias després de la quaresma naixian sempre algunas senmanas adelantadas, y l' Església va dir llavoras:—Que 's casin y fora escàndols, que lo qu' es jo no aguanto més la capa.

Los inglesos sempre han sigut aficionats á menjar bons talls de carn á la brasa.

Algú suposa que si á Inglaterra ha crescut tant lo protestantisme 's deu principalment que á un inglés si deixa de menjar carn l' hi va la vida.

Virtut, vici ó costum, la cosa es molt antiga.

Contan que quan Carlo magno va haver reduit als sajons, lo primer que se l' hi va ocorre va ser batejarlos.

Ningú va dir una paraula: tots van deixarse remullar lo cós, perque ja llavors á un inglés un bany fret no l' hi causava cap molestia.

Però va venir la quaresma, y 's va empenyar en que dejunessin.

Tot menos aixó van dir los sajons, y vinga menjar carn. Carlo magno, que á la cuenta l' hi agradava molt inculcar las máximas del cristianisme á cops de porra, va prescriure que 'l que no dejunés sufriria la pena de la vida.

¿Que 's pensan que 'n va treure res?

Los inglesos primer se deixavan fer trossos que prescindir del bifeck ab patatas.

A Polonia ho arreglavan de un' altre manera.

Al que trencava 'l dejuni l' hi arrancavan las dents.

Y 'ls polacos menjavan carn apesar de que en aquella fetxa encare no s' havian inventat las dentaduras postissas.

Ab lo temps y mentres la quaresma anava envehint, disminuñian los cástichs.

Va comensar una reyna, Ana de Bretanya muller de Carlos VIII, logrant que l' hi deixessin menjar

mantega, després va venir que van deixar menjar formatge, després ous, y últimament carn. Per supuesto, aquestas gracies no s' obtenian sino mediant una suma més ó menos crescuda.

Y aquí van neixre las butllas.

Además, sense necessitat de butlla pot dejunarse. Fan un menjar al dia y s' atracan bè: á l' hora de sopar, ni tindran esma per ferho. Molts catòlics ho arreglan aixís.

Avuy dia entre 'l poble han quedat algunas frases qu' indican lo qu' era la quaresma en los seus bons temps.

A un home de cara trista, pàlida, aixuta, miserable, se l' hi diu:—Quina cara de quaresmal!

Quan se tracta de una cosa llarga, y pesada que no s' acaba may, sol dirse:—Es més llarch que la quaresma.

Y á propòsit. Un concell als bons cristians que l' observan religiosament. Si desitjan trobarla curta que fassin lo que vaig á dirlos.

Per carnestoltas enmatlleven diners á tornarlos per Pasqua. Se 'ls gastan fent broma y calaveradas. Vostés veuran com passa la quaresma! La Pasqua 'ls caurá á sobre que ni se 'n adonaràn.

Per acabar ab aquest article mitj històric, mitj cómic, mitj satíric:

Si alguna cosa 'm fa riure es alló que diuhem alguns:—La religió y l' higiene van unidas sempre. La quaresma ve sempre á últims d' hivern y á primers de primavera, es á dir quan la sanch rebrot y es necessari acudir á l' abstinencia.

¡Magnífich!

Ignoran que mentres á una part del mon es primavera pel mars, á un altre part pel més de mars es istiu ó tardor?

Aixó era bè per dir quan Colon no havia encare descubert l' América.

Los que actualment sostenen una cosa semblant son uns infelissos, uns desgraciats, que fins quan se tracta de un adelanto científich, dejunan.

P. K.

LAS QUATRE PLAGAS.

—Ja de l' Africa s' acostal: sense blat hem de quedar?... y passaba Gibraltar tot botant una llagosta.

—De Fransa la borrochera ha vingut ab tren exprés;

y exclamaba un trist pagès:
—Malehida flozzerà!..

De una provincia vehina,
d' Aragó, la van portar;
y un deya espeternegant:
—Jo 'm moro per tú triquina.

—¿Com acabarem la festa?
¿com podrém matà aquets sers
y vá dirme un del comers
yo li portaré la pesta.

EMBOLICA TRONAS.

GRACIAS À DÉU.

Si, gracias à Déu que ja som à la quaresma.
Ja s' han acabat los esbronchs y sobre tot los compromisos.

Jo soch un pobre xicot que si no treballo vaig à las foscas, sense un clau y penjat de barras al sostre.

Pero no obstant de tot això, soch fill de una dona, y las estimo à totes, (ey, salvo algunas excepcions) y à las unas més que à las altres.)

N' hi ha una sobre tot... que casi me 'n dono pena de dirho; pero, bah! vostres m' inspiran confiança: n' hi ha una ¿perquè callarho? que 'm domina, que 'm arrastra, que 'm mata. Es una senyoreta més caya que una cinquena.

Tè uns ulls!... Mare de Déu quins ulls! Y una bo-
cal.. Vaja, à dir la veritat, la boca la té una micagros-
sa; pero jo crech que l' hi vé de tant dir:—«T' esti-
mol...» qu' en mon concepte es la frasse més gran.

Lo seu conjunt es adorable.
¿Pobretal Es filla de un tambor major (que Déu l' ha-
ja perdonat!) y de una senyora molt fina que havia es-
tat bugadera del batalló del seu marit.

Veis hi aquí 'ls personatjes del quadro que 'm pro-
poso pintar.

La mèva sogra es castellana y no 'm callava may aquest Carnestoltes, que las portés al ball, desitjosa com estava de fer lluir à la noya un vestit de andalusa que conservaba com un recort de familia.

Jo feya l' orni; pero ella vingia perfidiar: l' un cop deya que 'ls joves catalans som molt poch obsequiosos; l' altre que si 'l difunt visqués las duria per tot arreu.

Vamos à veure què haurian fet vostres en lo mèu cas?
No 'm quedava cap més recurs que echar mano del gasòmetro que en forma de rellotje, ó millor dit del rellotje qu' en forma de gasòmetro duya à la butxaca.

L' hi faig dos ó tres petons y 'l porto à treure tacas.

Després de rebre més de quatre desaires trobo una caixa de préstamos que me 'n donan quatre llaunas.

—¿Y are, penso jo, que fas? No tinc livita, las botas fan aygua, lo barret si no 'l trech de dalt de un pal-
ler... Ja que no 'm puch vestir de cap més manera es necessari que 'm revesteixi de valor, mal que tinga de anar à manlleu.

Jo me las vaig compondre, no 'ls diré com: pero 'l certus es que al dissapte vaig presentar-me à ca la xico-
ta ab una roba que si al difunt l' hi queya millor, lo qu' es à mí no 'm queya mal. Al ser à casa d' ella la trobo transformada en una manola ¡y viva 'l rumbol!
La vella no hi veyà de cap ull.

—¿Que te parece chico? exclamava: va à ser la envi-
dia del buile... ¡Ay si la viese su papá!...

Y totas dugas van rompre à plorar. Jo vingia conso-
larlas. Al cap de un' hora entrabam al ball del carrer del Carme, ellas no recordantse del mort y jo no pen-
sant ab res més que ab 'l que 'm feyan carregar.

Vaig ballar molt y sempre ab una mà à la butxaca aguantant-me 'ls sis-ralets que m' hi quedaban. (L' en-
trada me 'n havia costat déu.)

Vé la mitj' hora y ¡aquí te quiero ver escopeta! To-
thom se 'n anava al café, y jo suava d' angunia. Per últim los dich:

—¿Quiéren Vds. entrar à tomar un chocolate?

No 's feren pregar: de brasset hi entrarem. Al serhi, la vella vá fer un badall tan colossal que tota la con-
currencia vá mirársela. Com que 'ls badalls son conta-
giosos la nena 'n vá fer un' altre. L' únich que no po-
dia badallar era jo.

S' acosta 'l mosso, y totas dugas demanan un bifeck. Després del bifeck postres. ¡Adios Madrid! Lo mèu cor palpitava al compás de las sévas caixeladas.

Jo no feya més que remanar los sis-ralets per veure si creixerian. Miro per tot arreu y no veig cap amich de la mèva confiança. Per últim al cap de un rato se 'n presenta un d' aquells que al despedirse diuen: «Dis-
posi.»

Faig un esforç, m' hi adelanto, l' empench y 'm contesta que 'ls porta justos. Desesperat me 'n torno à seure.

Mil ideas crusan lo mèu cervell, adopto la que m' agrada més y la poso en planta.

Com si estés ferit de un llamp llenso un crit, 'm deixo anar d' esquena, molts concurrents m' enrotllen, los uns m' aixecan, los altres me tiran grapats d' aygua à la cara. Y jo fent lo mort.

—Es una basca, diu un estudiant de medicina dis-
fressat de cuynor, m' acompanyan à casa y la vella pa-
ga 'l gasto.

Vaig sortir del apuro; pero l' endemà vaig rebre una carta dihentme que ja s' havia acabat tot entre nos-
altres, y que no 'ls convenia un home que tingués la poca latxa de desmayarse davant de senyoras.

Escrich, prego... y tot inútil.
La mateixa cullita de cad' any: aquest Carnestoltes vaig arreplegar una carabassa.

PERE POBLADOR.

MONÓLECH.

Voldria fé un sonet, mes no hi tinc tino
à pesar de que hi penso nit y dia;
si trobés un assumpto ja 'l faria
pero vaja, ab franquesa, no hi atino.

Medito sempre, 'm trencó 'l cap, barrino,
apuro à cada punt ma fantasia,
esprèmo plè d' afany ma fecundia,
més ¡cal!.. res val lo molt que m' hi amohino.

No sè si es que ma musa té galvana,
ó es que per fé un treball com are aquet
s' ha de tení 'l clatell molt net de llana

Mes... lo que busco jo ¿no es un sonet?
Are veijn si 'n soch de tarambanal
Estich patint per ferlo y... ja 'l tinc fet.

C. GOMÀ.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Escusate miei signori lettori de l' *Esquella de la Tor-
ratxa*, si sono io l' incarregatto de fare questa piccola rivista. Il portierino de la scena di risultati de la passat-
ta, ha tenuto un arreatto que io sono credutto que ja
havia begutto oli. Lei aveva la colpa. Per Dio qu' em-
bolicare nel suo partitico il nome dei povero aviatore
Fortuny è del Signor Antonio de la lungue patiglie,
quando loro non havevan detto niente, è una pastaratta
que non ha discolpa.

Per ciò non voglio fidarmi piu' dei ciarrai: è como
non só il catalano, voi pendrette de ciò que lo fascia la
bona voluntate. La mia criata è catalana, figlia dei Pa-
pioli è lei m' aiuterà.

Niente di nuovo hanno fatto nel gran Teatro in ques-
ta última settimana. Ma fra li bastiori è l' adminis-
trazione cià havutto un can-can desperato de per-
sonali. La ciulatta di *Ruy Blas* rissona ancora nella
orecchia di impressarii è de la junta dei palchettisti,
è come la quaresma è vicina, è in questo tempo bisog-
na menjar poco è far bene la digestione, si vanno con
la musica in altra parte il Palou, la Rubini Scalisi, il
suo marito, la Fo-fol, dico, l' Armandi, il Bolis, è na-
turalmente, toccando il duo il Bolis, vieni il Bulterini,
per quello qui si disce: «Bolis in porta, Bulterini à la
volta.»

In tanto i progetti sono molti. Diconno que il Bulte-
rini, debutterà con la *Jone* (E qui farà il baritono? Il
Sr. Vallesi?) Il Bulterini, il Moriani è il Meroleo canta-
ranno il sabato chi viene il *Ruy Blas*. Vedremo si
questa volta potrà dirse que le secunde parte sono bo-
ne. Desseguitto faranno l' *Ebreja* con el marito è la mo-
glie Cazaux, un tenore è una soprano que no han visto
ancora la faccia del nostro público; è per postres di-
conno que hanno scriturato al tenore Carpi. Dopo un
bon dinare, sempre va bene un sorbetto.

¡Addio Palou! Dio ti dó la voce qui ti manca: la mia
criata mi disce in la tua lingua: «En quell Liceo qui
no canta no mama.» ¡Addio! bella Rubini, consiglia
al tuo maritto que non diriga mai piu' nessuna
orchestra, è té cura de non torcere la bocca cuando
cantas, que tu fai una cattiva fascial ¡Addio Bolis, bon
vento è barca nuova! ¡E tu bel pezzo di ragazza, bella
Fo-fol, non ti dimenticarhi il papagalio, ricordo de la
galanteria barcelonesa è italiana.

E prima de acabare. Molto bene ha fatto l' Impresa
de supprimere quello de estrase l' orecchia al gatto,
perche ancora que era in piccolo comité, s' aveva ja
ditto molto. Cià tanti ciarrai que tutto si sà.

In Teatro Principale niente nuovo tampoco. Il bene-
ficio de la Ferni è il concerto de la società de benefi-
cenza italiana non meritan que me 'n ocupe gran
cosa.—La Ferni col D. Pasquale è il suo violino vá
guadanar 15.000 riali, molti regali è bouquets mons-
ters.

La settimana ventura, la mia criata farà la rivista.
A rivedersi.

PEPINO.

LA ANTIGUETAT DE LA TRIQUINA.

¿Que si es vella la triquina?
¿Si no 'u es tant com lo mon

ha de sé al menos vehina
dels vells temps de Sant Anton!

Sant Anton molt dejunava
més per fors que de grat,
y per valls y monts anava
ab un porch sempre al costat.
Al pensarhi m' amohino
perque dich, pero, carám,
tenintaprop un tocino
per que patir tanta fam?...
Avuy tothom ho endevina
y troba 'l misteri clar
per que tenia triquina,
per 'xo no se 'l va menjari!..

FRA ANGELICO.

ESQUELLOTS.

Dias endarrerà à ca la Ciutat vá haberhi una rifa de
concejals, per veure qui s' hi quedaria y qui se 'n sor-
tiria.

¡Veijn quina casualitat!
Tots los que ja eran fora per haber dimitit ó per
haver pujat de grau com en Faura y en Benet y Colom
vân sortir de l' urna.

Tambè vá sortir ¡veijn si es casual! en Comas y Ar-
gemí que encare que no anava à ca la Ciutat, per punt
no havia dimitit.

Aixis, tot de un plegat los admiradors de 'n Fontro-
dona 's vâ desfer de punts y comas.

L' encarregat de ficar la mà à l' urna no vá ser pas
cap noy del hósperi.

Vá ser aquell daurador del carrer de l' Oli, 'l senyor
Munier.

L' Ajuntament, per unanimitat, vá regoneixe qu'
era 'l concejal més innocent.

O tal vegada vâ acudir à un daurador ab l' idea de
daurar la pildora als que sortian.

Si un any s' ha pogut dir allò de *Carnestoltes* fre-
das es aquest any.

Fins vá nevar.

Feya ademés un airet viu y fresch com un mascaron
qu' està de broma.

Pèl que pogués ser, jo vaig disfressarme ab trago de
hivern.

A un amich mèu que se 'n reya, vâ disfressarlo de
difunt.

Y encare dirán que durant aquest Carnestoltes no
hi ha hagut broma!

Fins la montanya del Tibi-dabo fent brasset ab la de
San Pere Màrtir, lo diumenje vâ sortir totas dugas dis-
fressadas ab camisa y estrenya-caps.

Ja fá molts dias que algunas senyoras vâ de botiga
en botiga, excitant als botiguers que tanquin lo dia de
festa. Es à dir lo dia en que de tots los pobles del pla
vé gent à la capital, los dias precisament en que 's fá
alguna cosa.

Lo Brusi y 'l Correo català apoyan aquesta proposi-
ció, y aquests dos periódichs lo diumenje tiran lo nú-
mero y 'l reparteixen.

Los capellans l' han promoguda, y 'ls capellans los
diumenjes diuen missa, batejan y enterran y no de
franch.

Lo Sr. Bisbe porta tot lo tinglado, y are últimament
per compte de treure las cadiras de l' Iglesia, acaba de
reglamentar lo negoci, posantlas à quarto missa res-
da, à dos quartos missa cantada, y à tres quartos la
funció grossa.

¿Y volen que 'ls botiguers deixin de fer negoci?
No hi ha millor prédica que l' exemple.

Se parla de que un' alta autoritat eclesiástica ha anat
à trobar à l' arcalde per veure de evitar que 'ls diven-
dres de quaresma 's venguí carn.

Una pregunta,
—¿Y com dimoni hem de evitar que 's menji carn en
divendres?

Una resposta:
—Molt senzillament, regalant un bon peix à cada
fulano.

Aquests dias los diaris han portat la noticia de varios
robos de gallinas.

Vaya uns lladres!
Robar gallinas!...

A veure, que vajin à robar valents.

Dimecres de quaresma, dejuni.

Y casi tota la ciutat surt à fora, y molts tornan fent
esses y tots ab la panxa plena.

Un sagristà:—Diuen que van a enterrarla. ¿Que enterran Mossen Jaume?
Lo capellà:—¿Que vols qu'enterrin, fill meu! La religió dels nostres pares.

La rua ha sigut aquest any freda y desanimada.
Deixant apart lo canó del Escuder montat dalt de un carromato, que disparava ninots y prospectes, hi ha hagut ben poca cosa.
Molt contribueixen a aquesta falta de calor, lo fret en l'atmosfera, en los cors y sobre tot... en las butxacas.

L' Ajuntament de Barcelona ha prohibit demanar caritat pels carrers.
Aixó'm recorda un ditxo:
—Senyor, senyor, deya un criat, hi ha molta miseria pel carrer.
—Bueno está bè: tirahi un cabàs de sorra.

Una coincidència.
Als lladres que 's dedican a robar pisos los diuen rateros.
Y com si volguessim contradir lo seu nom, sempre veurán que se 'n van als pisos ahont hi ha menos ratas y mes bons mobles per espanyar.
Y es molt raro que caygan a la ratera.

A Balaguer hi havia un prés sentenciat pel jutje a l'última pena.
Aquest fulano va escapar-se de la presó.
Y un d'aquests dias van trobar-lo dintre de una casa abandonada, penjat de una biga, ab una carta a la butxaca qu'explicava 'ls movils del seu determini.
De modo que hi ha reos que també tenen conciencia.

CANTARS.

Ta mare sempre 'm pregunta quin pensament es lo meu...
¡Recristo qu' es batxillerat!..
Res, digueuli 'l pensament.

J. B. B.

¡Qué n' ets d' hermosa, Paulina!
¡Quin cútis més blanch y fil!..
Ab tú y noranta mil duros ¡que n' seria de felis!

J. B. B.

Per tos ulls me torno boig,
calla, no, he dit mal Antonia,
volia dir pel teu ull:
no pensaba qu' érats bornia.

X.

PENSAMENTS.

No hi ha més que un remey segur contra las tentacions; sucumbirhi.

.. Segons un càlcul estadístich, al mon hi ha cent mil vuitcents millions de personas. Aquesta xifra dona una gran idea del amor.

.. Hi ha molts homes pels quals la vida es com la primera senmana de quaresma. Comensan per las bojerias del Carnaval y després d' enterrarlo celebran lo dimecres de cendra.

.. De treballar a no treballar, deya un gandul, al cap de l' any no hi ha més que tres pessetas de diferencia.

QUÈNTOS.

Passan dos pajesos per la via de un ferro-carril.
Enfilat a dalt de un pal hi veuen a un empleat que s' ocupa arreglant un fil-ferro.

—¿Que deu fer aquell home allà dalt? pregunta un d' ells tot estranyat.

—¡Qu' ets burro! diu l' altre tot serio. ¿No véus qu' está desembolicant un parte que al passar havia quedat detingut?

Un quadro prés del natural.
Una senyora s' ha separat del seu marit, y un advocat de fama la defensa davant del tribunal.

—¿Ho diré, senyors? pregunta. Si, tinch de dirho, costi lo que costi: mentres lo marit de la mèva defensada neda en l' abundancia, ella y 'ls dos seus fillets se moren de fam. Jo demano per ella dos mil pessetas de aliments, y reclamo aquest socorro en nom de l' humanitat, en nom de la justicia, y acabo posant tota la mèva confiança en lo tribunal.

Quinze dias després:
Una carta del procurador a la senyora, l' hi deya:

«Tinch la dita de anunciarli qu' hem triunfat. Se 'ns han concedit las 2.000 pessetas de aliments que demanavam. N' hi entregat mil al advocat contra recibo, y per las mil restants l' hi dona las més expresivas gracias son afm. S. S. etc.»

«Recórdirse que l' advocat parlava en nom de l' humanitat y de la justicia.»

Un fulano deu diners a tothom.
Aixó no quita perque menji bè, dormi bè, y no 's preocupi de res.

Mentrestant fins posa panxa.
—¿Com? l' hi diu tot admirat un amich seu que feya temps que no 'l veyia. ¿Es téva aquesta tripa?
—Mèva, mèva... no: es dels meus acreedors.

Parlavan de un mestre molt aficionat a alsar lo cotze.
—Morirà de una malaltia terrible, deya un metje.
—¿De qué? preguntava un amich del borratxo.
—De l' hidrofobia. Ja 'n té sintomas y tot.
—¿Que diu are? Sintomas d' hidrofobia?
—Si senyor: tè horror a l' aygua.

Parlavan dos joves de rifas, al mitj de la Rambla, en lo moment que pel costat seu passava un senyor molt flach de braset ab una senyora molt grossa.
—Té, exclama un dels joves, aquest si que pot dir que ha tret la grossa.

Una senyora busca la clau del bagul qu' está tancat.
La criada l' hi diu:
—Senyora: pot ser l' ha tancada a dintre.

En una casa hi havia la costum de fer portar a la nova xica tot lo que sobrava de la gran.
Un dia a la gran l' hi sorollava una dent, y la seva mare va dirli:
—Vés, filla, vés a ca 'l barber y que te 'l arrenqui.
—Jo no vull que hi vaja, va dir la xica mitj plorant.
—Y tú que n' has de fer ¿perque no vols que hi vaja?
—Perque quan l' hi hajin tret me la farian portar a mi.

Paraulas de un home molt sensible.
—¡Oh, la mort! La mort me causa un terror tant gran, que jo, no se si tindré prou forsas per assistir al meu enterro.

En un tribunal hi compareix un fulano acusat de haver mort y fet a bossins a la seva sogra.
—¿Perqué vas matarla? l' hi preguntá 'l jutje.
—¡Ay senyor jutje! Era una sogra inaguantable.
—Pero tú no 'n vas tenir prou y vas ferne trossos, desgraciad!..
—Res, senyor jutje, efecte de la mateixa impaciencia!

EPÍGRAMAS.

—Vull un diari perfumat
exclamá D.ª Apolonia,
y 'l marit que Déu li ha dat
ab finura l' hi ha portat
«la Gaceta de COLONIA.»

J. R.

A un cafeter esturnell
un bon parroquí 's lamenta:
—M' has dat cervesa dolenta
que m' ha fet mal al ventrell.
Lo cafeter:—Molt me pesa
exclama ab convenciment,
mes del teu ventrell dolent
té la culpa la cervesa?

J. R.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

1.

Te un total mol bó la dona
que li va doná D. Pere
y avuy lo vol regalá
a n' en segona y tercera.
Prima y segona tinch jo
per fe cosas molt bonicas;

Crech que 'm trobaras abiat
no mes si un poquet cabillas.

P. PALLANGA

II.

Total ne té la persona
de segona també 'n té;
la primera en l' a. b. c;
per dos hu la mèva dona.

PAU.

MUDANSA.

Al poble tot he nascut
y era hisendat ab molts tots;
mes ara faig tot al Clot
perque 'ls meus tot m' han perdut

SALA.

ENDEVINALLA.

Sense ser fruita soch vert;
tinch nota y no soch persona,
y 'l que més quimera 'm dona
que tinch vi y no tinch seller,

TRILL.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una diversió; la 2.ª una cosa de alguns animals y la 3.ª lo que devegadas fa estant nuvol.

LO CHATO.

TRENCA-CLOSCAS.

¿Y ve a casa al lit... J.?

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' una regió espanyola.

PERO-CRULLO.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10,
3. 2. 6. 8. 2.
3. 2. 6. 10. 5. 7.
6. 8. 7. 2.
2. 9. 2.
2. 9. 10. 7. 2.

Formar un nom d' home y cinch de dona.

GEROGLIFICH.

Cap de pa, Cap viu, Cap de mort,
Cap vert.

Barret de riallas, Barret tronat,
Barret d' estiu, Barret de copa.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pirata.
2. IDEM 2.ª—Cristófol.
3. ENDEVINALLA.—Diana
4. MUDANSA.—Mall, gall, vall, ball, tall.
5. COMBINACIÓ NUMERICA.—3 5 7 8
8 7 5 3
5 3 8 7
7 8 3 5
6. TRIANGUL.—Pataca
ataca
taca
aca
ca
a
7. TRENCA-CAP.—Montblanch.
8. GEROGLIFICH.—Si no parlan Deu no hu sent.

LOS CUATRO ELEMENTS.

¡Ayre!

¡Aygua!

¡Terra!

¿Foch?